

BAZAR

Pikku- pakkasia ruukki- kylässä

Hanna
Velling

Pikku-
pakkasia
ruukki-
kylässä

Hanna
Velling

BAZAR

© Hanna Velling ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-956-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kirjallinen varoitus Ursula Honka-Vasaralle sopimattoman käytöksen johdosta työaikana Swiss Ageless Beauty Oy:ssä käydyssä kehityskeskustelussa. Tähän varoitukseen johtaneet syyt käydään läpi HR-päällikön kanssa, jotta Honka-Vasaralla on mahdollisuus korjata menettelynsä jatkossa. Jos kyseinen rikkomus toistuu, seurauksena voi olla työsuhteen päättäminen.

Mökille johtava hiekkatie oli jyrkempi kuin Ursula muisti. Nousu tuntui pohkeissa ja kävi pienestä jumpasta. Nappi mennä viipotti edellä pitkässä hihnassaan, töppöjaloillaan, joissa oli vauhtia ja voimaa. Sen keski-ikään ehtinyt emäntä sai tehdä töitä pysyäkseen perässä, mutta mäessä puuskuttaminen kannatti. Askel askeleelta syysauringon kultaama maisema sai Ursulan suun hymyyn.

Touhukas koira saattoi Ursulan vajan ohi kohti mökkiä, jonka edusta ja pihapolku oli haravoitu. Nyt harava nökötti jonkun ahkeran jäljiltä vajan seinustalla kuin odottamassa urakan seuraavaa jatkajaa. Saattoi olla, ettei kenenkään tarvitsisi enää sinä syksynä haravoida, sillä talvi oli jo nurkan takana. Ilmojen viilenemisen Ursula oli huomannut kaupungissakin koira aamutuimaan ulkoiluttaessaan.

Ursula kurkisti ikkunasta sisään. Hän ei ollut paikalla ensimmäistä kertaa, mutta tämänkertainen visiitti olisi erilainen. Tällä kertaa hän sinetöisi suunnitelmansa.

Mökki oli kuulunut muinoin ruukkikylän sepälle ja nyt sen omisti Ursulan käsityksen mukaan kyläyhdistys. Sepän

entistä asumusta vuokrattiin eri pituisiksi ajoiksi ihmisille, jotka kaipasivat hiljaiseloa metsän reunassa, lyhyen matkan päässä kylästä.

Punamultainen mökki oli sisältä juuri sellainen kuin Ursula muisti, ellei jopa viehättävämpi. Tuvan vaaleanharmaaksi maalatun lautalattian peittona oli perinteisiä, iloisen kirjavia räsymattoja, sellaisia, joihin ihmiset antoivat kuteiksi vanhoja vaatteitaan, mekkoja, paitoja, lakanoitakin. Kutominen oli taito, jota Ursula arvosti, mutta hänestä itsestään ei ollut moisen puuhan opetteluun. Oli tietysti mahdollista, että tulevat kuukaudet kuorisivat hänestäkin esiin vielä kadoksissa olevaa zeniläistä rauhaa ja käsillä tekemisen taituruutta. Eikä sillä zenilläkään niin väliä ollut, ihan tavallinenkin rauha ja hermojen lepuuttaminen kelpaisivat.

Mattoja katsellessaan Ursula alkoi maalaila mielessään, miten hän rullaisi ne pois tieltä ja aloittaisi aamunsa syvävenyttelyllä. Pieni päivittäinen rutiini lisäisi taatusti kokonaisvaltaista hyvinvointia ilman kuukausimaksuja tai laitteille jonotuksia. Kalliin ja kaupungissa vähälle käytölle jääneen kuntosalijäsenyytensä hän oli jo irtisanonut.

Kaikkiin ikkunoihin ei ylettynyt kunnolla, mutta Ursula onnistui näkemään myös osan kapeasta keittiöstä. Keittiön kaapit eivät olleet alkuperäiset, mutta ne olivat tyyliltään vanhaan mökkiin sopivat. Tunnelma oli kaikin puolin kodikas, yksinkertainen sisustus ja sen edustama elämäntyyli olivat kuin luodut Ursulalle. Ei sille entiselle Ursulalle, joka asui nykyaikaisessa kaupunkikaksiossa, vaan uudelle Ursulalle.

Edellisen kevään kurssi samaisessa Hasselströmin ruukkikylässä oli ollut voimauttava kokemus. Kurssin ohjaaja, hyvinvointivalmentaja Salla, oli ollut valoisa ja kannustava. Salla koulutti vuosittain satoja elämänmuutosta janoavia ihmisiä kohti pieniä ja suuria unelmiaan. Sallan kannustus oli saanut Ursulankin tekemään niitä tärkeitä ratkaisuja elämässään, jotka oli vihdoin aika toteuttaa. Siksi käynti sepän mökillä oli hänelle nyt vain varmistus siitä, että uuden Ursulan lanseerauspaikka oli oikea.

Uuden Ursulan rauha sai särön, kun puhelin pärähti soimaan olkalaukussa. Ursula tunsu ärsytyksen kihoavan pintaan, kunnes näki, kuka soittaja oli.

”Äiti nuuskimassa”, hän vastasi Hilmalle, sillä oli luvannut vastata tyttärelleen aina.

”Nyt kuulostaa pahalta. Haluanko tietää enempää?” Hilma kysyi.

”Minä olen nyt täällä ruukkikylän mökillä aistimassa miljöötä”, Ursula sanoi juhlallisesti.

”No, miltä siellä haisee?”

”En ole vielä päässyt sisälle. Pitäisi ensin löytää avain.”

”Ehkä et löydä sitä ja tulet järkiisi”, Hilma totesi sarkastisesti.

Aikuisen tyttären näpätys ärsytti Ursulaa. Taas menivät roolit sekaisin siinä, kumpi kasvatti kumpaa, ikään kuin Ursula ei olisi ollut vielä neljäkymmentäviisivuotiaanakaan oikeustoimikelpoinen. Ja juuri tämän järjen penäämisen takia hän ei ollut halunnut mökille seurakseen ketään Nappia lukuun ottamatta. Jos hän olisi kaivannut epäilijöitä, hän olisi voinut yhtä hyvin avautua esimiehelleen Janille ja kysellä, kestikö

suunnitelma metsän keskellä asumisesta pomon mielestä päivänvalo. Olisiko paluu takaisin normaaliin sitten joskus mahdollinen vai tuhoaisiko Ursula uransa ottamalla sapattivapaata? Söisikö hän kaikki säästönsä? Karttuisiko sapattivapaalla riittävästi eläkekassaa? Ajatukset saivat punan nousemaan hiusrajaan asti, ja Ursulan syystakki alkoi tuntua kuumalta ulkolämpötilasta huolimatta. Nyt, kun hän oli vihdoin päässyt paikan päälle varmistamaan suunnitelmaansa, Hilman kommentti oikeastaan vain lisäsi uhmaa. Ursula hillitsi kuitenkin itsensä ja sai ääneensä ystävällisen nuotin.

”Hilma-kulta, minä olen täällä Napin parhaaksi, tiedät-hän sen.”

”Äiti, onkohan Nappi vain tekosyy? Saisithan sille jonkun hoitopaikan kaupungissa. Tai vaikka uuden kodin.”

”Minä olen vastuussa tästä koirasta, aivan kuten olen ollut vastuussa sinustakin.”

”Haloo! Nappi on ihana turriainen, mutta vähän outoa, että rinnastat mut koiraan...”

”On tässä kyse minunkin tarpeistani”, Ursula sanoi tiukasti menemättä sen syvemmälle tarvehierarkiaansa, joka oli mennyt uusiksi työpaikalla tapahtuneiden viimeisimpien katastrofien vuoksi.

”Minun pitää nyt keskittyä etsimään se avain. Kerkkoserkku tulee hakemaan minut ja Napin jo tunnin kuluttua. Soitan sinulle sitten, kun olen taas kotona. Nyt *Puss och kram* sinne Ruotsiin!”

Ursula halusi karistaa epämiellyttävän keskustelun mielestään ja jatkoi miljöön aistimista eli ikkunoista sisään

kurkistelua. Isoimman, tuvaksi kutsutun huoneen ikkuna-
laudoilla oli rehvakkaasti kukkivia pelargonioita. Ursula
muisti, että ne pitivät viileästä, ja ehkä juuri siksi hän ei ollut
koskaan onnistunut pitämään parvekkeensa kukkia hengissä
enää syksyllä. Hän oli kylmän tultua aina siirtänyt ne sisä-
tiloihin kuivan keskuslämmityksen armoille, ja saanut siksi
ostaa uudet parvekekukat joka kevät. Mitä tuhlausta!

Ursulan ihaillessa mökkiä Nappi ei saanut pihan tuok-
suista tarpeekseen. Se eteni siksakkia kuono kiinni maassa
kuin jotain etsien. Ursula näki heti, että pihapiiri antoi koi-
ralle reippaasti enemmän virikkeitä ja mielenkiintoisia hajuja
kuin pölyiset kaupunkikadut. Nappi siirtyi nuuskimaan
mökin kivijalkaa. Se haistoi varmaankin hiiret tai muuta
kuonolleen kiinnostavaa villielämää. Ursula kielsi koiraa
kaivamasta ja antoi sille käskyn. Nappi katsoi Ursulaa höl-
mistyneenä eikä ymmärtänyt, mitä emäntä halusi.

”Etsi!” Ursula patisti, muttei tarkoittanut, että koiran pi-
täisi etsiä jyrsojaita tai kätettyä herkkupalaa vaan mökin
avainta. Talonmies nimittäin oli kirjoittanut viestissään, että:
*Avain on kukkapurkissa oven vieressä. Laita se samaan paik-
kaan lähtiessä.* Mutta ulko-oven vierus oli tyhjä. Portailla oli
vain luudentapainen, muttei kukkaruukkua eikä muutakaan
purnukkaa. Ursula kyykistyi katsomaan portaiden vierustaa,
muttei löytänyt avainkätköä maankamaraltakaan.

Hän lähti kiertämään mökkiä siltä varalta, että siinä olisi
takaovi, joka oli jäänyt häneltä aiemmin huomaamatta. Hän
kurkisteli sisään vielä muistakin ikkunoista. Makuukamarissa
oli kaksi vuodetta ja siro piironki. Huone oli pienempi kuin

Ursula muisti, mutta riittävän iso hänelle ja mahdolliselle yövieraille. Tuvassa oli myös vuodesohva, johon saattoi majoittaa mukavasti jonkun. Mukavasti, niin Ursula ajatteli, mutta olisivatko nämä olosuhteet riittävän mukavia hänen ystävilleen tai tyttärelleen? Se jäisi nähtäväksi.

Kun etsijäkoirastakaan ei ollut hyötyä, Ursulan oli soitettava talonmiehelle. Puhelin ehti hälyttää vain kerran, kun Ursula sai osakseen punaisen luurin. Perään saapui tekstiviesti: *En pysty juuri nyt vastaamaan, soitan sinulle takaisin, kun vapaudun.*

”Sehän ei nyt käy”, Ursula sanoi ääneen niin kiukkuisesti, että Nappi säikähti.

Hän nakutti takaisin viestin, jossa tivasi avaimen sijaintia. Tärkeä tutustumisaika sisätiloihin väheni minuutti minuutilta, eikä Ursulan kuski, Kerkko-serkku, ollut kärsivällistä tyyppiä. Ursula oli vannonut olevansa lähtövalmis sovittuun aikaan, kun Kerkko palaisi rautakaupasta jotain hilavitkutinta ostamasta.

Enkö kertonut, että avain on kukkapurkissa vajan oven vieressä? luki vastauksessa, joka saapui onneksi saman tien. Nyt Ursula näki vajan edustalla ylösalaisin käännetyn, tuhkakupiksi naamioidun kukkaruukun. Ärsytys laantui, vaikka Ursulasta olikin hölmöä, että joku kutsui ruukkua purkiksi. Ehkä tämä talonmies ei ollut ihan terävimmästä päästä tai ainakaan mikään Verbaali-Veikko tai Kommunikaatio-Konrad.

Eteisessä oli viileää ja Ursula päätteli, ettei sitä ollut eristetty talvilämpimäksi. Toinen väliovista vei kylpyhuoneeseen,

jossa Ursula ei ollut käynytkään toukokuussa, edellisen keran paikan päällä vieraillessaan. Kylpyhuone osoittautui yllättävän moderniksi. Itse asiassa tällainen mökki olisi ansainnut toisenlaisen, vanhaa kunnioittavan ja romanttisen kylpyhuoneen. Toisaalta silloin, kun asumus oli rakennettu, ei metsäpirteissä ollut vesiklosetin kaltaisia hienouksia ollenkaan. Sisäväessa ja suihku olivat luksusta, jota Ursulakin osasi arvostaa. Eipähän tarvitsisi talvipakkasilla könytä ulkokuusiin.

Ursula avasi muihin huoneisiin vievän välioven ja astui keittiöön. Keittiössä modernia elämää edustivat vain tavallinen kahvinkeitin, sähköliesi ja jääkaappi. Yhdelle ihmiselle ja koiralle ei tiskikonetta tarvinnutkaan, joten Ursula iloitsi pelkästä juoksevasta vedestä. Hän kuvitteli itsensä keittiöön tekemään lämpimiä keittoja ja leipomaan sämpylöitä. Kaikki sellainen sopi tähän mökkiin, tähän syksyyn ja tulevaan talveen.

Kurkistus kaappiin kertoi, että mökin vakiovarustukseen kuului kaikki tarvittavat perusastiat. Taloon ei tarvitsisi tulla suuren muuttokuorman kanssa, vaan Ursula voisi ottaa mukaansa vain tärkeimmät ja henkilökohtaisimmat tavaransa, vaatteet sekä omat lakanat ja pyyhkeet. Mukaan tulisi mahdollisesti myös lempimuki ja jokunen kaunis kulho, sillä yksinkertaistetunkaan elämän ei tarvinnut olla askeettista ja tylsää.

Isossa huoneessa pirttipöydän kummankin puolen oli penkki ja seinän vieressä eri kalustoon kuuluva puinen vuodesohva aivan kuten Ursula muisti. Hän voisi majoittaa useammankin ihmisen, ehkä hän jopa kutsuisi verkko-

valmennettaviaan viikonloppukurssille sitten, kun hänellä olisi sellaisia. Omia valmennettavia. Kaikki oli mahdollista.

Nurkassa seisoj pienen kirjoituspöytä, juuri sellainen, josta olisi voinut pyytää hyvän hinnan pääkaupunkiseudun antiikki-kaupoissa. Sen pöydän ääressä Ursula kirjoittaisi, ja juuri tässä huoneessa hän viimeisteli kirjansa, josta hänellä oli jo läjä muistiinpanoja olemassa.

Pöydällä oli vihreä pankkiirivalaisin ja sen yläpuolella seinällä roikkui peili, jonka keskellä kulki reunasta reunaan ulottuva särö. Peilistä katsoivat uupuneen naisen kasvot. Kuvajaisesta ei olisi arvannut, että tuo nainen työskenteli kansainvälisen kosmetiikkayrityksen kategoriapäällikkönä. Kateissa olivat ihon heleys ja poskipäiden kimmoisuus. Väsähätäneitä kasvoja kehystivät vaalennetut hiukset, jotka kosteus sai kihartumaan ohimoilta. Ja kosteus taas johtui hiki-karpaloista, jotka puskiivat pintaan. Oliko mökissä sittenkin kuuma vai oliko Ursulan kunto todellakin niin huono, että pieni patikointi mökkitiellä sai hänet hikoilemaan? Ursula lupasi peilikuvalleen muutoksen parempaan. Ulkoilmassa reippailu, paremmat yöunet ja sisäinen rauha näkyisivät taatusti myös ulospäin.

Ursula mietti hetken, miksi rikkinäinen peili oli jätetty seinälle. Eikö sellainen tuottanut vuosien epäonnea? Hänen teki mieli kysyä asiasta joltain, mutta talonmies oli ainut, jonka kanssa hän oli viestitellyt mökin vuokraamisesta, ja talonmies tuskin vastasi sisustuksesta. Ehkä Ursulan oli vain kuvattava peili, ettei myöhemmin joutuisi korvausvelvolliseksi vahingoittuneesta irtaimistosta.

Nappi pyyhki lattian rajassa suupieliään räsymattoon. Ursula yritti turhaan saada sen lopettamaan. Koira haistoi ehkä jonkun aiemman eläinvieraan, toivottavasti ei kuitenkaan hiiriä.

Ursula ummisti silmänsä ja hengitti sisäilmaa. Se ei ollut tunkkaista, mikä oli hyvä merkki. Hän kuunteli silmät kiinni hiljaisuutta ja aisti rauhan, joka mökissä asui. Napin touhuja lukuun ottamatta sisällä ei kuulunut mitään. Ulkoa kantautui vain vienoa linnun laulua, ehkä jonkin myöhäisen muuttajan tai talvehtimista suunnittelevan lajin.

Säröisestä peilistä viis. Talossa vallitsi hyvä henki. Yksi asia Ursulan piti kuitenkin varmistaa ennen Kerkko-serkun saapumista. Hän lähetti lyhyen viestin talonmiehelle: *Onko täällä nettiä?*

Talonmies vastasi nopeasti.

Ei ole. Vuokralaiset ovat pärjänneet mobiilidatalla.

Ok. Muutamme ensi viikolla, Ursula kuittasi. Ja kuin vakuudeksi siitä, että niin todella tapahtuisi, Ursula hymyili koiralleen.

”Nappi, me muutamme Hasselströmiin.”

Asia oli sillä selvä. Hilmalle hän ehtisi kertoa uutisen myöhemminkin.

Kun Ursula istui taas Kercon kyytiin, hän ei välittänyt ylläpitää keskustelua kuskin kanssa normaaliin tyyliinsä, mutta nyt serkulla olikin asiaa.

”Saattavat olla melkoisen erikoisia paikkoja tällaiset tuppukylät”, Kerkko sanoi, mutta piti katseensa visusti

kiemurtelevassa tiessä. Kun Ursula ei vastannut mitään, hän jatkoi: ”Voi olla, että näissäkin tönöissä asuu monenlaista elämän taiteilijaa ja muuta outoa väkeä. Ei ihan tavallisia kansalaisia.”

Ursula ohitti Kerkon kommentit ja antoi sen sijaan katseensa levätä uudessa kotikylässään. Suloiset pienet puutalot nököttivät sijoillaan, kuten olivat tehneet jo toistasataa vuotta. Niiden hyvin hoidetut pihat olivat keskenään lähes identtisiä omenapuita ja marjapensaita myöten. Kylänraitti oli hiljainen, mikä ei tietenkään ollut mikään ihme paikkakunnalla, jolla asui vakituisesti alle sata ihmistä. Kesän turistisesonki oli vilkas, mutta sen Ursulakin oli onnistunut nyt välttämään. Vanhat jalopuut saivat maiseman näyttämään eksoottiselta kuin ulkomailla tai satukylässä. Ja Ursulalle tämä satu oli pian totta.

2

Kotona Ursula pisti tuulemaan. Hän päätti alkaa saman tien tyhjentää eteisen yläkomoita tulevaa muuttoa varten. Mahdolliset asunnon vuokralaiset hänellä oli ollut jo jonkin aikaa tiedossa, ja työkuviionsa hän oli sopinut HR-osaston kanssa.

Muiden silmissä Ursulan toiminta saattoi näyttää spontaanilta, mutta sitä se ei ollut hänelle itselleen. Hän oli ryhtynyt valmistelemaan kaikkea heti, kun Hilman opiskelupaikka Ruotsissa oli varmistunut. Ja sitä mukaa, kun markkinointijohtaja ja Ursulan esimies Jani oli töissä suoltanut töykeyksiään, Ursulan mitta oli täyttynyt. Lopulta hänen kuppinsa oli mennyt niin sanotusti kokonaan nurin, ja oli tapahtunut se, mikä tapahtui. Katastrofi kehityskeskustelussa. Mutta sitä Ursula ei mielellään muistellut, joten hän kertoi mieluummin ihmisille, että oli trendikkäästi ilmaistuna vain *kuormittunut* tarpeeksi kaikesta, ja siksi kypsytellyt orastavat suunnitelmansa valmiiksi, ja nyt vain pistänyt töpinäksi. Hän oli aina ollut tekijä eikä halunnut tässäkin asiassa olla mikään potija.

Ursulan eteisen kaapit oli täytetty pahvilaatikoilla, jotka pitivät sisällään muistoja äitienpäiväkorteista nuoruuden kirjeisiin ja vanhoista paperikalentereista muka tärkeisiin lehtileikkeisiin. Kävi nopeasti ilmi, ettei Ursula ollut käynyt laatikoita läpi vuosiin, jos koskaan. Helpointa olisi ollut kantaa ne sellaisenaan ullakolle säilöön vuokralaisten tieltä, sillä ullakko- ja kellarikomerot hän oli sopinut pitävänsä omassa käytössään ainakin vuokrauksen aluksi.

Ursula huomasi laatikon, jonka päällä luki *Koulujuttuja*. Ensin hän luuli sen olevan askartelujen aarrelaatikko Hilman kouluajoilta, mutta kurkistettuaan laatikkoon hän näki sen pitävän sisällään hänen omia koulukirjojaan ja -vihkojaan. Miksi ihmeessä hän oli nekin säästänyt? Nyt jos koskaan niistä kannatti hankkiutua eroon, eikä jättää vaivoiksi tuleviin muuttoihin tai jälkipolville.

Jälkipolvesta koko Ursulan elämän muutosten vyöry oli lähtenyt liikkeellekin. Ajatus suuremmasta siirrosta oli alkanut kyteä jo silloin, kun Hilma ilmoitti hakevansa opiskelemaan Ruotsiin. Ursula oli tuntenut saman tien sylinsä tyhjäksi ja itsensä tarpeettomaksi. He olivat olleet aina niin tiivis paketti, hän ja tytär Hilma, hassunkurinen kombo.

Kun Ursula oli aikoinaan saanut tiedon yllätysvauvastaan, hän oli hämmentynyt. Mutta Hilmaa, joka oli saanut alkunsa lyhyeksi jääneessä suhteessa, hän ei koskaan katunut. Hänestä oli upeaa, että hän oli voinut synnyttää maailmaan jotain niin kaunista, jotain häntä itseään viisaampaa. Ja nyt tuo kaunis ja viisas oli päättänyt itsenäistyä ja muuttaa pois

äitinsä helmoista. Vai oliko asia ennemminkin niin, että Ursula joutui pois tyttärensä helmoista ja huolenpidosta? Heidän roolinsa eivät olleet aina kuten tavallisissa äiti-tytär-suhteissa. Heistä kahdesta Hilma oli järjen ääni ja Ursulaa ohjasivat tunteet. Ja tunteista suurin, äidin rakkaus, oli saanut hänet aina laittamaan tyttären etusijalle kaikessa. Se oli luonnollisesti heijastunut Ursulan muihin ihmissuhteisiin, joita ei juuri ollut, sekä työelämään, jossa lapseton tai ydinperheessä elävä olisi voinut edetä sukkelammin ja korkeammalle. Mutta Ursula ei ollut kokenut kärsineensä tilanteesta. Epävarmuus ja yksinäisyys olivat hiipineet hänen elämäänsä vasta, kun konkretisoitui, että Hilma oli kokeilemassa siipiään ja hyppäämässä pesästä omilleen.

Ursula nappasi laatikosta lukioaikaisen psykologian vihon, jonka sivut oli täytetty kiemuraisella, hyvin huolellisella kaunokirjoituksella ja korostekynillä väritetyillä kaaviolla. Käsiala kieli ajasta, jolloin hän oli ollut tunnollinen kymppin tyttö, ja hakenut vielä tyyliään ja paikkaansa maailmassa. Ursula oli rakastanut lukion psykologian tunteja ja jopa haa-veillut jatko-opinnoista. Ehkä hän juuri siksi oli säästänyt vihonkin.

Hän istahti eteisen jakkaralle selaamaan vanhoja muistiinpanoja. Yhdelle aukeamalle oli koottu elämän eri vaiheisiin kuuluvia asioita. Muistiinpanojen mukaan Hilma eli nyt parikymppisenä ”myöhäisnuoruuttaan”, jolloin tunne-elämä tasoittuisi ja edessä olisivat opiskelu, ammatinvalinta ja puolison etsintä. Tässä kaikessa onnistumista Ursula toivoi vilpittömästi tyttärelleen vaikei tohtinutkaan sanoa sitä

ääneen. Nykynuoret olivat joka tapauksessa hänen ikäpolveaan fiksumpia ja rohkeampia.

Hilma oli jo teininä sanonut, että muuttaisi pois Suomesta heti, kun se olisi mahdollista. Tyttö oli kokenut vahvaa ulkopuolisuuden tunnetta, eivätkä ihmisten ajattelemattomat tai ilkeät kommentit ulkonäön erilaisuudesta olleet helpottaneet sitä. Ursula oli toivonut, että elämä tasoittaisi nuoren mielen, mutta toisin kävi. Ylioppilasvuoden jälkeen tytär piti väli vuoden, säästi rahaa ja selvitti mahdollisuuksia päästä opiskelemaan tanssia maahan, jossa Ursula oli aikoinaan tavannut tytön isän. Tavallaan tytär oli nyt siis palaamassa juurilleen.

Ursulan oma elämänvaihe meni psykologian vihon mukaan ikähaarukkaan ” aikuistuminen”. Asia huvitti häntä, sillä ryhmään mahtuivat kaikki kaksikymmentäviisivuotiaasta eläkeikäiseen. Ehtihän siinä itse kukin aikuistua. Lukiolainen Ursula oli kirjoittanut vihkoonsa:

Tyytyväisen keski-ikäisen onni:

- *Työtyytyväisyys*
- *Perhetyytyväisyys*
- *Yleinen elämäntyytyväisyys eli esimerkiksi ihmissuhteet ja harrastukset*

Koukeroiset muistiinpanot porautuivat johonkin tyhjyyttä ammottavaan kohtaan Ursulassa. Kun hän mietti, minkälaisista lukioikäisestä Ursula oli ajatellut elämänsä olevan tässä vaiheessa, huvittuneisuus vaihtui nopeasti huoleen. Mitä näistä keski-ikäisen onnen kulmakivistä hänellä oli?

Ainakin henkilökohtaisen työtyytyväisyyden käyrä oli laskeva kuin lehmän häntä. Vaikka Ursula ei olisi ollenkaan tehnyt sitä, mitä tuli kehityskeskustelussaan tehneeksi, hän olisi silti ollut aivan täynnä työtään. Hän halusi totisesti irti kategoriapäällikön työarjesta, jossa jatkuvat tuoteuudistukset seurasivat toisiaan vuodesta ja kvartaalista toiseen. Ripsiväriharjan uusi kaari, sheavoin nokare anti-age-voiteessa tai kasvo-seerumiin lisätty c-vitamiini alkoivat tuntua hänestä, päälle nelikymppisestä naisesta, yhä turhanpäiväisemmiltä. Mihin sitä kaikkea edes tarvittiin? Mihin tarvittiin uutta huulipuna-hylsyä, jonka takia piti lennättää nuoria tyttöjä kuvauksiin toiselle puolelle maailmaa ja pukea heidät design-iltapukuihin, mutta sitten kuitenkin käsitellä digitaalisesti sekä tytöt että design tunnistamattomaksi? Mihin tarvittiin monikymmen-sivuisia PowerPoint-presentaatioita, joiden pohjalta mainostoimistot jalkauttivat kampanjat markkinoille ja marketit täyttivät muoviset telineensä? Eikö sitä kaikkea ollut jo tarpeeksi maapallolla? Eikö sitä ollut jo liikaa?

Entä sitten ”perhetyytyväisyys”? Perhettään, Hilmaa ja Nappia, Ursula tietysti rakasti. Ennen kuin Hilma oli edes ehtinyt toteuttaa haavettaan ulkomaille muutosta, Nappi tassutteli jo kuvioihin, sillä Ursula päätti varmuuden vuoksi täyttää tyhjäksi käyvän sylinsä koiralla. Hän tarvitsi jonkun halattavan, hoivattavan ja suukotettavan, ja hän halusi seurakseen jonkun, joka rakastaisi häntä pyyteettömästi ja koko sydämeästään, eikä muuttaisi pois.

Ursula katseli eteisen lattiaa, jonka keskellä oli nyt avattuja pahlilaatikoita sekä niistä nostettuja sekalaisia tavaroita,

papereita ja muuta sälää. Huushollin ensimmäinen pakkaus-
kierros ja tavaroiden karsiminen oli käyty jo Hilman muuton
yhteydessä. Ursula oli auttanut Hilmaa rinkaakaan sullottavien
vaatteiden valinnassa ja selostanut samalla omia muutto-
suunnitelmiaan.

”Äiti, oletko tosissasi? Eikö sun nyt vaan kannattaisi naut-
tia siitä, että voit vihdoin siirtyä olohuoneesta omaan makuu-
huoneeseen, kun mä lähden?” Hilma oli kysynyt.

”Hei, toi on ihan sama, jos minä kysyisin sinulta, että
etkö nyt vaan voi mennä Karjaalle tanssimaan, että pitääkö
sitä oikein Tukholmaan asti lähteä spagaattiin venymään”,
Ursula oli näpäyttänyt takaisin.

Lopulta he olivat kaiken sanailunsa päätteeksi halanneet
liikuttuneina sovinnoksi niin kauan, että Nappi oli kaapais-
sut tassullaan Ursulan säärtä ja ilmoittanut, että vähempikin
riittäisi. Sillä oli loistava tutka ihmisten mielialoille ja jämä-
källä olemuksellaan se piti huolta, ettei jäänyt itsekkään paitsi
hellyyden osoituksista tai muusta tärkeästä.

Kun laiva vei Hilman rinkkoineen Ruotsiin, koti tuntui
kammottavan tyhjältä. Ursula käänsi tyhjyyden liikkeelle
panevaksi voimaksi. Samalla, kun hän säilöi Hilman tavaroita
laatikoissa ullakolle, hän laittoi omia vaatteitaan ja turhia
esineitään kierrätykseen. Hän oli päättänyt vuokrata asun-
tonsa kalustettuna, mutta tiesi, ettei kukaan kaivannut kaa-
peissa hänen kippojaan, pyyhkeitään tai kolttujaan.

Ursula kantoi Koulujuttuja-laatikon taloyhtiön jätekatok-
seen, mutta psykologian vihon hän päätti säästää. Hän su-
jautti sen muuttolaatikkoon muiden inspiroivien kirjojen ja

lehtien seuraksi. Vihossa mainittu ”yleinen elämäntyytyväisyys” saisi pian Ursulan elämässä uuden merkityksen, ja kun hän pääsisi Hasselströmin suojaan ja vapauteen, myös ”keski-ikäisen onni” alkaisi löytyä.

Erikoisten sattumusten talvi

#hyvänmielenkirjat

Kansainvälisen kosmetiikkayrityksen kategoriapäällikkö Ursula on saanut vastoinkäymisistä tarpeekseen. Työpaikan purnukat eivät ole aikoihin tuoneet uupuneille poskille lupaamaansa säihkettä, Ursulaa vaivaavat omituiset mielialavaihtelut eikä mielestä poistu se häpeällinen katastrofi, johon hän ajautui kehityskeskustelussa. Kun rescuekoira Nappikaan ei viihdy kaupungissa, Ursula päättää kaapata rakkaan karvaturrin kainaloonsa ja suunnata sapattivapaan viettoon.

Edessä on kokonainen talvi kuvankauniissa ruukkikylässä. Tähdet syttyvät käsityöläiskylän taivaalle, mutta kaupunkilaisesta kaikki on yllättävän hiljaista. Metsä vuokramökin ympärillä onkin pimeää eikä idyllinen ja ilman autoa Ursula on auraamattomien teiden takana kirjaimellisesti jumissa. Mutta talven aikana Ursula ja Nappi saavat huomata tulleen otetuksi persoonallisen kyläyhteisön omintakeiseen huomaan.

K

ISBN 978-952-376-956-4 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design
Alkuperäiset kuvat: iStock ja Pixabay